

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA; DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ST. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 2. JUNIJA 1939.

ŠTEV. 38.

„VEDA“

Novo katoliško akademsko društvo

Dne 24. maja t. l. se je vršil v lastnem lokalu v Akademskem domu ustanovni občni zbor novega katoliškega akademskega društva »Veda«, stanovsko kulturnega društva za slušatelje filozofske fakultete.

Predsednik pripravljalnega odbora tov. Rakovec je v uvodnem govoru povedal, da misel stanovske specializacije v smislu katoliškega socialnega nauka in mnogih papeških navodil nevzdržno nadaljuje svojo pot. Že od prej so imeli teologi svojo posebno Cirilsko društvo, a za njim je l. 1937. kot prvo stopilo v življenje stanovsko kulturno društvo za tehnike »Kladivo« (1937.). Kot najpotrebnejša je sledila »Danica«, ki se je letos januarja ustanovila za juriste; obenem so se vložila pravila za »Vedo«.

Po tem uvodu je prebral pravila. Nato je pozdravil navzoče tov. Petrič France, zastopnik »Danice«, iz katere je »Veda« izšla.

Tretja točka dnevnega reda so bile volitve, kjer je bil soglasno izvoljen predlagani odbor s tov. Rakovcem kot predsednikom.

Ves občni zbor je potekel lepo, v prijetnem prijateljskem tonu. Neki tovariš je dejal, da bi se morali vršiti vsi naši občni zbori tako domačno in prijetno.

Prvi člani novega društva so vsi filozofi, ki so bili do tega časa člani »Danice«; zdaj je naloga odbora, da jih dobi še novih. Novinci filozofi bodo brez dvoma prinesli društvu močan dotok.

Prvi predsednik »Kladiva« je dejal: »Tako se je začelo kot pri »Kladivu«: skromno, tiho, z malim številom prvih članov, a sledila je kmalu hitra rast.«

Tako pričakujemo tudi pri »Vedi«. Končno se na vrsti društvo za medicince. Gotovo je to absolutno potrebno. Tov. teolog, ki je l. semester študiral medicino, je dejal, da je takrat zelo čutil, kako potrebno bi bilo medicinsko društvo.

Delo za svetovni mir - s komunisti?

KOMUNIST:

Združimo se vsaj zdaj ob dvanajsti uri in branimo mir!

Vojna nevarnost se bolj in bolj bliža. Če se vname vojska, bo uničila vse: naše domove in naše pokrajine, pobila žene in otroke, pokopala vso evropsko kulturo. Največje žrtve so vredne, da se izognemo temu barbarstvu. Vaša vera vam ukazuje, da delate za mir na svetu. Da ga rešite, ne prezrite najmogočnejše svetovne organizacije — komunistične internacionale!

Poglejte naše številne lige za mir, za demokracijo, za delavce in izobražence!

Preštejte ljudi, ki se zbirajo na naših zborovanjih, preštejte velikanske ljudske fronte, ko se zbirajo okrog nas, da se borimo za mir! Te ljudske fronte morajo zajeti vse ljudi, ki hrepene po miru. Tako bomo dovolj močni, da onemogočimo kalivcem miru njihovo delo. In svet se bo oddahnil.

Pridite torej k nam, sodelujmo, da nas vojna vihra vseh skupaj ne odnese.

KATOLIČAN:

Da rešimo mir, je edino nujno potrebno, da ljudje priznajo Boga!

Vzemite ljudem Boga in postali bodo slabši kot divje zveri: iz sovraštva, zavisti, jeze, pohlepa, ošabnosti, iz želje po moči in oblasti se bodo grizli in klali med seboj. To je vir vseh vojsk.

Komunisti pa od l. 1917. prilivate še olja tem strastem. Miroljubni še nikoli niste bili. Saj biti ne morete. Ustvariti hočete družbo, ki bo zavrgla vse duhovne vrednote, ki so temelj mirnega sožitja med narodi. In tako družbo hočete vsiliti vsemu svetu!

Na čem pa sloni vsa vaša »miroljubna« propaganda?

N a s o v r a š t v u.

Kadar vpijete: »Mir hočemo!« nikoli ne pozabite misliti: »Boj sovražniku, boj!« Iz državljskih prask skuša Kominternina razvneti svetovni požar. Ko propadete, pustite na cedilu vse ranjence in begunce, vse stotisoče, ki so zaradi vas izgubili svoje življenje, zdravje in imetje. Vaši voditelji pa si z rejenimi denarnicami in debelimi kovčegi poiščejo miren kotic. Po trudapolnem delu se morajo odpočiti, da ob ugodni priliki spet stopijo na plan. Te zveri v človeški podobi, ki so prelile toliko nedolžne krvi, ki imajo na vesti milijone žrtev, to so vaši naj-

večji »borci za mir«, »borci za zatirano ljudstvo«, »borci za lepšo bodočnost ljudskih množic«.

Vi ne delate za mir, vi ste grobokopi miru!

Vi nočete ljubezni, vi hočete sovražstva! Vam ni mar sreče in svobode, vi prinašate obup in tiranijo! Kako le morete priti do tega, da nas vabite k sodelovanju?

*

Katoliška Cerkev, njen nauk, njena blagovest je edina sila, ki more premostiti vsa nasprotja med narodi. Ko bi imeli papež in katoličani možnost, da s svojim glasom prevpijejo hrumenje strasti, mir ne bi bil v nevarnosti. Zato tisti, ki Cerkev preganja, ji maši usta, veže roke in noge, da se ganiti ne more, ta mir najbolj spodkopuje.

To so poganski nacionalisti in vi, komunisti.

POINCARÉ O VREDNOSTI ČASA

Neki angleški diplomat se je hotel dobrokati francoskemu ministrskemu predsedniku Raymondu Poincaréju, ki je bil splošno znan kot silno marljiv delavec, in mu reče: »Vi ste zgled, kako pravičen je pregovor, ki pravi: 'čas je zlato.'« Poincaré mu pa odvrne: »Čas je še veliko več vreden kot zlato. Ni namreč zlato, ampak pač čas.«

CERKEV NA ANGLEškEM

Vplivni anglikanski duhovnik Percy T. Fenn opisuje razvoj kat. Cerkev na Angleškem in trdi, da Cerkev, ki tako skrbi za versko vzgojo mladine, kakor skrbi katoliška, ne more izumreti. Pravi, da pri protestantih povprečen odrasel vernik manj ve o verskih rečeh kakor katoliški otrok s sedmimi ali osmimi leti.

NEMČIJA — DRUGA ŠPANIJA

Nemški nacisti se vedno in na vse pretege hvalijo, kako so pomagali v Španiji reševati kulturo in uničevati komunistično kugo. Ali v marsikaterem oziru se nemškim katoličanom godi podobno kot se je španskim pod rdečimi nasilniki. Pošiljajo jih v taborišča, zapirajo, streljajo, vzeli so jim vse šole. Mladino v svojih organizacijah kvarijo, pohujšujejo in hujskajo proti staršem. In v dneh, ko so v Barcelonski stolnici blagoslavljali križe, jih slovesno nesli v šole in jih obesili na častno mesto, so iz katoliških šol v Porenju, v »svobodni« in tako zelo »kulturni« Nemčiji, križe pobrali, naložili na vozove in odpeljali neznanu kam ...

To je en znak, da postaja Španija katoliška in Nemčija boljševiska.

NP XVIII. — NP XIX. Ali ju že imaš?

Kako so delali veliki umetniki

VSE SVOJE MIŠLJENJE IN STREMLJENJE

Največji izmed umetnikov so svoje uspehe pripisovali pridnemu delu in potrpežljivi vztrajnosti. Sir Joshua Reynolds piše: »Kdor koli hoče v slikarstvu ali sploh v kaki umetnosti kaj velikega napraviti, mora obrniti na ta cilj vse svoje mišljenje in stremljenje, in sicer od trenutka, ko zjutraj odpre oči, do tedaj, ko zvečer zaspi.«

MALENKOSTI — POT DO POPOLNOSTI

Vzvišene Michelangelove ideje bi kakor v sanjah umrle, če bi jih ne bil s svojo delavnostjo oveko-večil v marmorju ali na platnu. Bil je neutrudljiv ustvarjalec. Malo kruha in vina, to je bilo vse, kar je zavžil, ko je čez dan delal, in velikokrat je vstal sredi noči, da bi se spet lotil dela.

Nekega dne je obiskovalcu — mogoče je bil ta nepotrpežljiv zaradi preudarne počasnosti umetnikove — razlagal, kako daleč je že prišel s svojim kipom, odkar ga je bil oni zadnjič obiskal: »To sem pre naredil, to izgledil, to potezo sem omilil, storil sem, da ona mišica bolj prihaja do veljave; tej ustnici sem dal več izraza in onemu udu več moči.«

»To so vendar samo malenkosti,« je pripomnil obiskovalec.

»Naj bodo,« je odgovoril umetnik, »toda pomislite, da do popolnosti prihajamo z malenkostmi, in popolnost ni malenkost!«

ZA ENO UMETNINO — CELA LETA DELA

Tizian je bil osem let zaposlen s svojo veliko sliko »Mučeništvo

KDAJ SI BO PIJ XII. ODOČIL

Ko se je Pij XII. 1. 1934. kot pa-pežev odposlanec vozil na ladji čez morje v Buenos Aires, ga neki sopotnik vpraša, kdaj najde pri svojem obilnem delu še toliko časa, da bo pripravil pridige in nagovore, ki jih bo imel na evharističnem kongresu.

»To delam zdaj na ladji, kadar je radijska zveza z Vatikanom pretrgana,« mu odgovori tedanji državni tajnik.

«Kdaj pa počivate, eminenca?»

»Počival bom, ko umrjem,« mu Pacelli smehljaje se odgovori.

sv. Petra« in sedem let z »Zadnjo večerjo«.

V pismu Karlu V. je dejal: »Pošiljam Vašemu Veličanstvu 'Zadnjo večerjo', ki sem z njo skoraj sedem let imel vsak dan opraviti.«

V 81. letu starosti je naredil sliko »Mučeništvo sv. Lavrencija« — ki je sedaj v eni izmed beneških cerkev — in je delal dalje do svojega devetindevetdesetega leta.

DELO — SKRIVNOST USPEHA

Slavnega angleškega slikarja Turnerja, ki ga Ruskin tako silno hvali, je vprašala neka gospa, v čem je skrivnost njegovega uspeha. »V delu,« ji je odgovoril, »v delu.«

NEPRESTANO POPRAVLJANJE

»Nihče si ne more predstavljati,« pravi Ruskin, znameniti umetnostni kritik, »dela in napora, ki sem ga imel s pisanjem onih knjig, ki se zde tako lahkotno napisane.« Obiskovalcu je pokazal rokopis svojega najnovejšega dela in pri tej priliki pripomnil: »Poglejte, težko najdete stavek, ki bi bil ostal tak, kakor sem ga prvič zapisal.« In res! Besede so bile prečrtane in nadomeščene z drugimi; včasih so bili celi stavki predrugačeni — in tako je šlo skozi ves rokopis.

KONCENTRACIJA VSEH SIL NA EN CILJ

Iz teh primerov vidimo, da so bili možje, ki so si pridobili slavo v govorništvu, literaturi, umetnosti in znanosti, neutrudni delavci.

ŠKOF STROSSMAYER IN RIM

PODTIKANJA

Vsi mogoči ljudje so si že prizadevali, da bi podtaknili velike-mu hrvatskemu škofu Strossmayerju nasprotstvo do Rima in omajali vero v njegovo katoliško mišljenje.

Odpadli katoliški duhovnik, škof starokatoliške cerkve Marko Kalogjera, ga proglašajo za starokatoličana, češ da se ni podredil odločbi Vatikanskega cerkvenega zbora, ki je proglasil dogmo o papeževi nezmotljivosti. Tudi pravoslavni ohridski škof Nikolaj ga imenuje v »Glasniku Srbske pravoslavne patrijaršije« starokatolika. Našim liberalcem pa je Strossmayer simbol upora proti Rimu, tako da ga zaradi njegove »odločnosti«, »samostojnosti« in »nacionalnosti« ne morejo prehaliti.

Kaj pa je resnica o velikem škofu Strossmayerju?

DVA TABORA NA KONCILU

L. 1870. se je vršil v Rimu zgodovinsko tako zelo pomembni Vatikanski koncil, na katerem se je razpravljalo o tem, ali naj se proglasi dogma papeževe nezmotljivosti. Na ta koncil so se zbrali škofje vsega sveta in med njimi djakovski škof Josip Juraj Strossmayer.

Na cerkvenem zboru so se škofje razdelili v dva tabora, ko je šlo za vprašanje o dogmi papeževe nezmotljivosti. Eni so bili za to, da se dogma proglasi, drugi pa so trdili nasprotno, da ne kaže tega končnoveljavno dogmatično odločiti. Zbrani škofje so imeli seveda pravico zastopati eno in drugo mnenje in v tem ni bilo nobene krivde, ker pač stvar še ni bila odločena.

PLEMENITA PODREDITEV STROSSMAYERJA

Med škofi, ki so bili proti temu, da se proglasi dogma o papeževi nezmotljivosti, je bil tudi škof Strossmayer. Na posvetih je imel več govorov v sijajni latinščini, v katerih je branil svoje stališče. Preden pa je prišlo do glasovanja, je škof Strossmayer odšel s cerkvenega zbora domov v Djakovo. Vatikanski cerkveni zbor je med tem izglasoval dogmo o papeževi nezmotljivosti z vsemi glasovi proti dvema. Ko je Pij IX.

to dogmo slovesno proglasil, je škof Strossmayer kot pravoveren katoliški škof tudi sam slovesno razglasil s prižnice v djakovski katedrali svojim vernikom papežovo bulo o novi dogmi. Tako je napravil eno najplemenitejših potez: velikodušno je sprejel razsodbo Rima in Cerkev, tisto razsodbo, proti kateri je prej vse storil, da ne bi bila izrečena.

SPLETKE STAROKATOLIKOV

Toda starokatoličani in svobodomislecni vseh vrst ne morejo videti te svetle poteze na značaju katoliškega škofa in ga hočejo ponižati v navadnega hinavca, češ da je bil v srcu in po prepričanju starokatolik, na zunaj pa korekten katoliški škof. Najbolj značilno za te ljudi pa je, da dokazujejo te svoje klevete s — falzifikati.

Kmalu po Vatikanskem koncilu je izšla v Italiji brošura, v kateri je bil natisnjen govor, katerega naj bi bil govoril na koncilu škof Strossmayer. Brošuro so starokatoliki hitro prevedli v razne jezike, med drugim tudi v hrvaščino in delali z njo propagando. V tem govoru so bili tudi napadi na papeža.

STROSSMAYER NASTOPI

Strossmayer je takoj, ko je zvedel, kakšen govor se njemu podtika, podal tajniku Vatikanskega koncila škofu Fesslerju naslednjo izjavo:

»Vi sami in vsi drugi, ki so bili na zboru, vedo, da nisem nikdar imel takšnega govora, kakor mi ga podtikajo. Moja načela so vseskozi nasprotna načelom, kot jih razvija omenjeni govor. V svesti sem si, da nisem nikdar ničesar

rekel, kar bi moglo obslabiti ugled sv. Stolice ali škodovati edinosti v Cerкви. Prečastiti gospod, pooblaščaj Vas, da se tega pisma poslužite, kjer koli hočete.«

PONAREJEVALEC PRIZNAL

Tudi ponarejevalec Strossmayerjevega govora je kmalu prišel na dan.

Leta 1876. je dobil dne 18. avgusta Strossmayer pismo od duhovnika Stollenwerka iz Buenos Airesa v južni Ameriki. Ta duhovnik je škofa Strossmayerja obvestil o tem, da ga je neki odpadli duhovnik, ki se je skesal na smrtni postelji, pooblastil, naj objavi, da je on avtor ponarejenega Strossmayerjevega govora in da prosi za odpustanje. S tem je dokazana lažnjivost prej omenjene brošure, na katero se še danes kdo sklicuje.

TRDNO Z DOGMO!

Eden od prijateljev škofa Strossmayerja se je s škofom razgovarjal o starokatoličanstvu in novi dogmi in ga vprašal:

»Prevzvišeni, kaj bi storili vi, če bi vas izvolili za papeža? Ali bi dali dogmo o nezmotljivosti še enkrat v pretres?«

Škof je odgovoril: »Tega čisto gotovo ne bi storil. Stvar je rešena. Noben papež ne more na tem nič spremeniti in tudi jaz ne.«

Škof Strossmayer naj bi bil upornik proti Rimu in starokatolik? Kdor danes, ko so objavljena vsa njegova pisma in ko je vsakomu na razpolago njegov pravi govor, ki ga je imel na cerkvenem zboru, kaj takega trdi, kaže ali zlobno sovražnost ali sramotno nevednost.

PROTESTANT

O LEPOTI SV. MASE

Glasilo ameriških unitarcev »Christian Register« piše o lepoti katoliškega bogoslužja: »V katoliški sveti maši se nam odkriva vsa poezija Kristusove zgodovine v simbolih, petju in barvah. Za katoličana ima vsaka kretnja pri oltarju svoj poseben pomen, ki veliko pove. Celo navzoči neverniki občutijo veliko privlačno moč, ki jo ima daritev sv. maše.«

STALIN IN KMET

Stalin je padel v reko in se začel potapljati. Kmet ga izvleče iz vode, a Stalin ga vpraša: »Ali veš, koga si rešil?« »Kako naj vem?« mu odvrne kmet. Tedaj se mu Stalin razodene: »Jaz sem Stalin, veliki in ljubljeni vodja ruskega naroda in vseh delavcev na svetu. Kar koli hočeš imeti, vse ti dam za plačilo.« »O, če si res tako dober,« ga boječe poprosi kmet, »potem nikar ne pripoveduj, ko boš šel skozi našo vas, da sem te jaz rešil. Če vaščani to zvedo, me ubijejo.«

Tom Playfair

»Uf!« pravi Willie še z nižjim glasom, »kakor mora!«

Čim dalje so šli, tem bolj je postajal gozd mračen in mrtev. Niso več govorili. Molk dreves, ki so stegovala od sebe s snegom pokrite veje, jim je zaprl usta. V tem pa se je zaslišal zadušeni glas, ki jim je pognal grozo v žile... Slišali so vzdih!

»Moj Bog, moj Bog, človek bi dejal, da je to Jimmyjev glas!« pravi Tom. »Hitro in brez šuma, pazite, da ne boste stopali na veje. Bojim se, da je Jimmy v nevarnosti.«

Tom je pripravil puško ter s prstom na petelinu šel naprej. Ostali so mu strahoma sledili.

Še en vzdih... Tom je prebledel, toda koraka ni zaustavil. Prihuljeno in skrivajoč se za grmovjem se je plazil naprej. V trenutku se je ustavil, omahoval, toda se spet opogumil, dvignil roko kot opozorilo drugim, naj hodijo previdno.

Kdo bi mogel popisati njihovo grozo, ko so prišli do Toma in zagledali prizor, ki jih je kakor pribil k tlom!

V morju krvi, ki je kruto pordečila beli sneg, je ležal James Aldine. Nad njim se je sklanjal z bodalom v roki oduren, črn mož spačenega obraza in satanskega izraza v zlovesčem pogledu. Ves je bil v svojem poslu: opazoval je otrokove poteze, kakor da bi se hotel prepričati, če je zares mrtev.

Tomov strah se je hitro spremenil v odločno voljo. Dal je tovarišem znak, da ostanejo mirni. Nato je vzel puško, jo nameril na tujca, se približal na nekaj korakov ne da bi odmaknil puške od njega ter glasno zavpil: »Izpustite to bodalo, ali pa ustrelim!«

Tujec je skočil pokonci tako iznenaden, tako prestrašen, da mu je bodalo kar samo padlo na tla, on pa je prebledel od strahu.

»Roke kvišku ali pa ustrelim!« nadaljuje Tom odločno. Puška, naperjena na morilčeve prsi, je bila tako trdno v dečkovih rokah, kakor da bi jo držal kip.

Odločen pogled Tomov je popolnoma ukrotil morilca. Dvignil je roke.

»Pojdite na pot in po njej naravnost proti zavodu svete Marije. Če stojite le za korak izven poti, če spustite roke, če se obrnete, ustrelim. Jaz vas poznam, Hartnett, to ni vaš prvi umor.«

Ko je Hartnett slišal svoje ime, je zatrepetal po vsem telesu.

»Povesite puško,« je prosil, »lahko bi se sprožila, ne da bi vi hoteli.«

»Sprožila se bo, in takoj, če ne boste ubogali.«

Hartnett se je čutil popolnoma premaganega, zato se je odpravil na pot ter do pičice izpolnil vsa Tomova navodila. Vedel je, da ima opraviti s človekom.

Medtem ko sta Tom in njegov ujetnik odhajala, so Harry, Willie in Joe previdno zavili Aldinea v suknje, naredili nosilnico ter ga odnesli v smeri proti zavodu.

Odveč bi bilo opisovati Tomovo razpoloženje, ko je korakal tako odločno za morilcem. En sam cilj je imel, maščevati Aldinea.

Pot je bila samotna, noben glas ni pretrgal gluhe tišine. Minuta je tekla za minuto, toda še vedno je enakomerno odmeval po mehkem snegu le korak ujetnika in njegovega preganjalca. Puškina cev ni niti za trenutek zgrešila svojega cilja, kakor da bi jo držale jeklene roke. Napor, strah in upanje, vse je izginilo iz Toma, ves je bil predan svojemu cilju. Snežni metež mu ni slepil oči, njegovi prsti so bili neobčutljivi za mrz.

Koliko časa je trajala grozna pot, ali četrt ure, ali celo uro, tega Tom ne bi vedel povedati. Njegovi čuti, usmerjeni na eno samo točko, so zamrli vsemu drugemu, dokler nista prispela do vasi, in dokler se ni zgrnila okoli njiju truma ljudi.

»Zgrabite tega človeka, morilec je!«
Močne roke so zagrabile Hartnetta. Tom je izpustil puško, ki jo je doslej držal tako trdno; vse je zaplesalo pred njim.

»Dečko,« pravi nek gospod ter ga prime za roko, »ti si ves izčrpan in premražen, dovoli, da te ogrnem s svojo suknjo.«

»Hvala!« pravi Tom, nato pa omahne. Iz nosa in iz ust mu priteče curek krvi, in on pade brez zavesti v naročje ljubeznivega gospoda.

DEVETNAJSTO POGAVJE

Bolezen

Tisti večer je bil dr. Mullan ves zaskrbljen, ko je prišel iz zavodske bolnice v spremstvu patra rektorja.

»Dva težka primera, pater, toda v resnici se za Playfairja še bolj bojim kakor za drugega. Aldineove rane niso nujno smrtno, njegova telesna žilavost bo verjetno zmogala. Playfairju pa grozi nekaj hujšega kakor smrt.

(Dalje prih.)

Indeks smešijo - pa imajo sami hujšega

NEMŠKI DRŽAVNI INDEKS

Kako se mnogi zaletavajo v cerkveni indeks, ko skuša svoje člane obvarovati blata in nesnage, laži in umazanije, nesramnega slovstva in tiska!

Saj dobro vedo, zakaj gre. Katoličan, ki se indeksa drži, se ne bo dal ujeti na limanice, namazane s spolnostjo. Krivci seveda kričijo proti »temu ostanku srednjega veka«, proti »pritisku in nasilju nad svobodno vestjo« in napadajo indeks katoliške Cerkve z vso silo in brez prestanka.

Sami pa imajo indeks, ki daleč prekaša vse njihove očitke proti rimskemu. Tak indeks, ki so v primeru z njim najbolj obrekovane cerkvene odredbe kakor en sam sončen in svetel poletni dan proti mračnemu zimskemu večeru, tak indeks je nemški nacistični indeks.

BISMARCK IN HITLER

Ko je začel v 19. stol. Bismarck liberalni kulturni boj proti katoliški Cerkvi, je pustil katoličanom vsaj to, da so se mogli braniti: mogli so svobodno govoriti na zborovanjih in svobodno pisati v časopisju. Hitler in nacisti so pa katoličanom najprej vzeli svobodo govora in svobodo tiska.

ZA POŠTENI TISK —

NOBENE SVOBODE VEČ

V tej ogromni Nemčiji ni zdaj nobenega neodvisnega katoliškega dnevnika več. Vsi listi morajo brez opazk prinašati to, kar jim naroči ministrstvo za propagando, in ne smejo črhiti besedice o tem, kar jim isto ministrstvo prepove. Listi, ki niso čisto nabožni, o verskih stvareh sploh ne smejo pisati. A verski listi se ne smejo vtikati v politiko. V kakšno politiko? Ne smejo braniti duhovnikov in redovnic, ne smejo kritizirati filmov niti prinašati nabožnih romanov in po-vesti.

Glavni cenzor je čistokrvni, z mongolsko, judovsko, slovansko in nemško krvjo pomešani vzgojitelj nemškega naroda, Rosenberg. Brez njegovega dovoljenja ne izide nobena tiskana stvar, pa naj se bavi s filozofijo, tehniko ali teologijo.

*

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Mislijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).